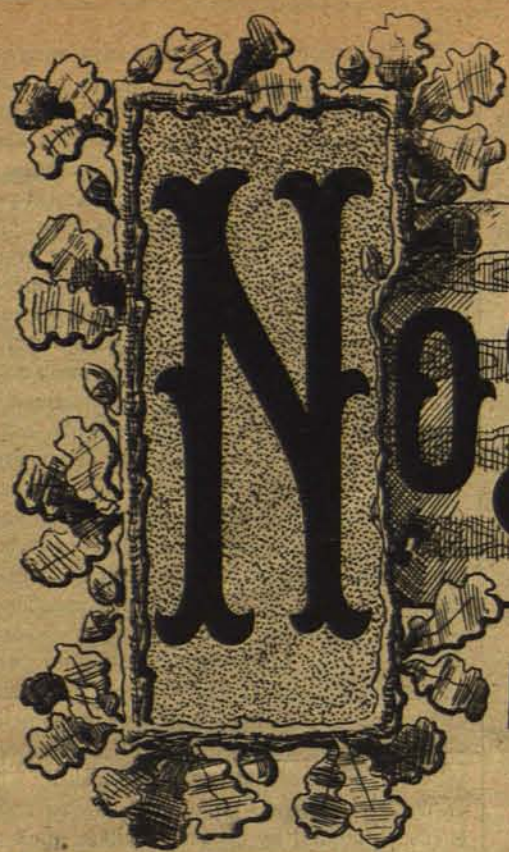




Nostra Bandera

Periòdic Setmanal Regionalista

SURT ELS DISSABTES

EDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CAÇADOR, 4, 1.^a

SUSCRIPCIÓ: 3 pessetes any
(No s'atornen els originals)

DIPÓSIT DE VENDA:

MIQUEL GUERRERO — Ferlandina, 5.

Any I

Núm. 3

BARCELONA, 20 JUNY DE 1914

Catalunya triomfant

Una vegada més ha triomfat Catalunya. Aquesta com sempre ha posat el nom seu primer i el d'Espanya després molt alt, moltíssim més que qualsevol altra actuació en els demés ordres.

Ens referim a l'anada de nostra primera entitat coral, l'Orfeó Català, a la capital de França i a la d'Anglaterra. Segons totes les referències a París aon ja ha donat els seus dos concerts, ha sigut ovacionat, enaltint i fent justícia sobretot als mereixements de aquesta incomparable massa coral, qual ànima és la de Catalunya artística i com a tal, potent, forta i viril.

Una vegada més s'ha demostrat aquesta potencia, la virilitat de l'esperit català. Adhuc els mils treballs, els innombrables contratemps que durant la vida de l'Orfeó han cuidat a interrompre o dificultar l'expandiment i avenç de l'entitat, tots aquets treballs, tots els contratemps, totes les dificultats oposades a la seva marxa triomfal han sigut encara, ja vençudes, motiu de gloria, demostració palpable de com un home, uns quants somnadors si voleu, però treballadors amb fe i amb voluntat, han arribat a assolir per a llur aimat Orfeó la plenitud de progrés, l'apogeu en sa vida cultural i artística.

Que nosaltres estàvem convençuts des de fa molt temps de la grandíssima valua i importància de l'Orfeó és cosa que no cal ja dir-la: com a cosa nostra, com a institució eminentment catalana, aixís ho hem demostrat sempre i sempre ho hem sostingut. Per una exageració si voleu de l'amor propi, potser superbia, potser egoisme, considerem ara i sempre que lo nostre en quant estigui bé és lo millor ja que és nostre, no creient mai que lo dels altres sigui més bo sols per ésser de fóra.

L'exemple d'això està en el cas de que tractem: a l'Orfeó Català se li ha rendit homenatge fent justícia als seus mereixements, proclamant-lo de les primeres masses corals del món, potser la primera.

I hem de fer remarcar que aquest èxit ha sigut assolit particularment amb música genuïnament catalana, cants populars molts d'ells, que per aqueix caràcter reflexen de manera l'ànima catalana amb totes ses tendreses, amb sos planys, amb ses grandiositats, mostrant-se com és. Aixís més que altra cosa ha triomfat aquella, la Catalunya nostra, que no sols treballa i progressa en l'orde purament material, sinó que creix i's distingeix i alcança plenitud en sa vida espiritual i de cultura.

Que no en va és ara i serà en l'avenir Catalunya la nacionalitat que entre les ibèriques marxa a llur devantera en totes les manifestacions de vida laboriosa i d'avenç.

J. RIBAS

De política actual

A la ratlla de trenta sessions porta el Congrés discutint el Missatge. En tots aquests dies el nombre de discursos ha sigut veritablement crescut, no és pas en va que honorem la fama de xerraires dels parlamentaris.

En la part primera i la més important que fou la discussió sobre l'afer del Marroc fou inútil que de tots costats de la Cambra s'ajexquessin veus condemnant l'actuació del Govern. Aquest considerant que valia més complaure al seu comanditari en Romanones, l'únic pel qui ha sigut apoiat, s'ha tancat a la banda i creu més convenient continuar l'actuació de fins ara, que tant d'una banda com d'altra ha sigut baix els diferents punts de mira, unànimament combatuda. I com no ho farà aixís si fins l'exèrcit està tan content amb la campanya, és a dir, particularment de l'exèrcit els que manen, si aquests amb l'estat actual gaudeixen de molts beneficis de que d'altra manera s'en veurien privats. La proba d'això la tenim a cada moment en les relacions de recompenses, ascensos i demés per l'estil que cau tant bé en l'ànim dels interessats en quant s'expansionen en banquets en quals brindis es parla de tot lo que tenen per oportú, per no dir altra cosa. Deixem aquest punt que potser ens portaria més enllà de lo que fóra convenient dir i no pas per manca de probes i de raó.

En quant a la segona part del debat, això és, del polític, aquest gira i's mou solzament a l'entorn de la prestigiosa personalitat del senyor Maura. El motiu pel qual aquest senyor fou exclut en la crisi de l'octubre últim per la combinació entre'l despreocupat quefe (o ganes de ser-ho) del partit lliberal i el senyor Dato, ha sigut el caball de batalla del debat. En aquest s'ha demostrat plenament la trabeta feta a l'il·lustre Maura per aquells senyors que per a satisfer llur afany de monopoli del Govern no han vacil·lat en volguer retirar a la reserva a aquell estadista. Un cas estrany s'ha notat en aquesta discussió, i aquest ha sigut que precisament dels escons d'aon sempre havia sortit més acerada i crua la protesta contra aquell senyor i la política per ell representada, ha sigut d'aon ara han surtit els millors elogis fent justícia als seus mereixements, i que precisament els que semblaven més afins han sigut els que de modo prou directe l'han atacat.

De veritat que això demostra més que altra cosa com és positiva la conxorxa entre'l govern que ocupa'l poder i els que anteriorment l'usdefruitaven. Quan menys si ocupen un lloc que no els pertoca gaire, que fessin o servissin per a alguna cosa més que per a esguerrar lo que toquen, com per exemple el tractat amb Italia. En lo referent an aquest punt comprenem molt bé com el Parlament italià aprobà per una forta majoria i ràpidament dit tractat en quant com molt bé el senyor Sedó en l'alta Cambra ha demostrat, es concedeixen tantíssimes ventatges als produc-

tes d'aquell país quedant els nostres perjudicats en quasi la totalitat.

Si no fós com és el Parlament d'aquí comprenem que aquest tractat seria un dels afers que s'haurien d'anul·lar perquè plenament s'ha demostrat els perjudicis tan grans com ocasionarà al país productor. Mes, que se'ls en dona de lo que aquest puga dir o patir si no han d'ésser els que patrocinen aquella barbaritat els que'n paguin les conseqüències? Això si no hi ha un altre motiu més poderós i que pesi més en l'ànim dels consellers, com sovint sol succeir.

I pensar que per a arribar a fer un tractat com aquest i algún altre assumpte per l'estil, com per exemple el restabliment fóra de llei del quart torn o quint com es vulgui tapar son veritable nom, en la judicatura a favor d'amics i afins de Gràcia (sobretot de Gràcia) i Justícia, per a arribar an això ha sigut precis condemnar a l'ostracisme a un polític tan eminent i digne com és el senyor Maura! En veritat per a fer això no era precis canviar de ministeri i situació, ja que molt bé podia haver quedat l'enredón 'nó, entremaliat que fa més fi' anterior president de Consell. Sort que és d'esperar que les classes a les que el senyor Maura feu sa crida, respondran a sa autorizada paraula, demostrant-ho ja el nombre important de Joventuts i Centres Mauristes que's constitueixen arreu d'Espanya.

Es el moment actual i culminant el desvetllament i intervenció de la joventut que s'apilota decidida i ferma per a defensar l'ideal que en el sol nom den Maura hi ha contingut i per sa significació promet.

Un altre punt que també fa parlar i també crida l'atenció és la nova fase amb que últimament s'ha presentat en Lerroux; mes com aquest tal a nosaltres catalans no'ns ha enganyat mai en quan a la procedencia i finalitat de ses doctrines, considerem molt lògic que ja decididament vagi caminant i fins prompte arribi al lloc d'aon ha vingut i pel que s'ha mogut. Aixís per comptes de fer-hi comentaris ho considerem com a cosa naturalíssima i com a tal gens té de particular.

JOAN R. I GRAU

Una aclaració

Copiem de *La Veu de Catalunya*:

«El nostre company en Ferrán Agulló i Vidal (Pol) ens prega fem públic que no té res que veure com ha suposat un diari lerrouxista amb el pseudònim *Ferrán de Blanes* posat al peu d'un article del setmanari NOSTRA BANDERA.»

En efecte res té que veure nostre bon amic Pol en l'article de referencia encara que'l diari lerrouxista amb la vis literaria que'l distingeix hagi comfós l'estil del que firma l'article en qüestió amb el del senyor Agulló. Lo únic que ha succeït és, que com a l'autor d'aquell article se li ocorregué posar dit pseudònim,

per la semblança del nom i població esmentats, fou comentada amb massa perspicacia, diguem-ne aixís, per donar-li una paternitat a l'article que en veritat no té.

♦ ♦ ♦

L'eterna pel·lícula

DE LA FARANDULA ARTISTICA

A tu, mal actor.

M'inspires llàstima, actor desgraciat, potser perquè les teves facultats artístiques no tenen més valor positiu que les que tu hi dones, però que'l públic més modest reconeix que tributar-te un aplaudiment fóra una falta imperdonable que no vol tenir a son càrreg de conciencia.

Te formares en un cassinet de barriada, i allà uns quants mal amics i vils companys t'aplaudiren sense mirar que d'aquelles ovacions *plimsauls* vindria damunt teu un epíleg de miseria i vergonya. ¿Per què deixares la feina ont el guany era positiu i noble i amb ell sostenies la casa, que avui sols l'adornen les teles-aranyes i el fret crú hi entra tot l'any per les mil esclotxes? Ja es tart tornar enrera: agafar les eines del treball i aixecar-te a les sis del matí, fóra cosa impossible. Estàs en mig de la farandula, que no té altre goig intern que'l vici, i si bé no pots alçar volada perquè les teves ales són de coure, vius en el fang, sense fadigar ton cos fet a viure i a no menjar, però a pleret del teu goig, ubriagat de llum i de claror somorta.

El poeta ignot.

Ell escriu poesies que no entén ningú, però que comprèn són les mellors, creades de mig segle ençà. Estudià quelcom de retòrica (no gaire) den Cortejón: repaçà un xic de pressa els Elements de Literatura den Coll i Vehí: comprà les Odes d'Anacreont: dos llibres den Verlaine: un d'Hugo i un altre en prosa den Bourguet i començà a escriure: les donà per poemes, que cap diari de la ciutat ni revista publicava: canvià de camí i's dedicà a fer obres teatrals: drames, comedies i sainets que en cap sala i arcova estrenaven, i avorrit d'aquesta fatalitat desesperançadora, compregué que no era entès i va perdre l'amor al despaig aon guanyava vint drets al mes: deixà la feina i començà a entaular amistats amb escriptors que sols treuen la cara de nits, perquè el descoloriment de la roba no vegi la llum de l'excels dia, i begué força; s'encauà en bordells de baixa estrofa, i's convertí en carn de farandula, oblidant la feina i criticant a tothom sense saber res ni produint una sola poesia mereixedora d'un insignificant accésit en cap dels setanta vuit Jocs Florals en que hi tirà...

Viu com l'anacoreta abandonat del món: de dia no coneix a ningú ni té esma de carregar la greixosa pipa. De nit, ell sent i sentint ha perdut el seu sentir moral, posant en ridícol a tots els vers poetes, que tenen un altre

concepte més natural de la vida, pas la la *golfemia* artística, atrofiadora de cervells i assolidora de neurastènics-empedernits.

Del crític hipòcrita

Ell no sab qui fou Ixart, ni coneix cap idioma; confón Zola amb en Fola: ha llegit solzament les obres de *Eskaspeare*, com diu: és entusiasta den *Voltaire* (tal com està escrit ho pronuncia), i coneix uns quants dramaturgs que elogia si aquests li dediquen un somriu-re o bé li paguen un sopar en el més ínfim dels bars de la ciutat: comença exercint el càrreg obtenint un carnet d'una revista que sortia cada quan el seu propietari pagava una de les set factures degudes: aleshores, cada número que venia a donar un mal rato als lectors, s'hi llegia la crítica del nostre gran crític: per ell tot era *pispeu*, tot *plagi*, tot *copi*; sense saber francès, retreia títols que mai ningú havia sentit nomenar, però que mata-ven als autors, enganyant a una colla d'analfabets que llegien el mal redactat periòdic; obcecant en que era una figura de relleu no escriptu mai cap cosa de valua per a que pogués aixís *reventar* segons terme argot els demés. Com que en els teatres els empresaris estrenen les obres a la nit, ell va a totes elles, no cuidant-se de la botigueta que té en un carrer rònec de nostra ciutat, i que va a borras de moços i fadrins que tots embutxaquen i porten a l'amic de la *faràndula* cap als fons de l'abim per a que balli una sardana entre ls boigs i els desgraciats que cauen en aquest laberinte que enterboleix el cap i pertorba els pocs sentits que'ns resta als humans que vivim ambigüament en aquesta vida de llums: llums i llumenetes de tota mena.

Editors comerciants sense vergonya

Jo'n conec d'editors, que formen part de la *faràndula* que embruteix la nostra societat que voldriem perfecta i sana. Hi ha entre ls molts editors, homes que són mig humans i mig feres; però una feresa xorca, sense sentiment ni cor. Ne conec un entre ls molts, que té fills i moltes filles que a totes ha de donar pa a l'hora que Deu senyala per a obrir la boca: aquest homé lluny de recordar-se que hi ha altres escriptors, molts autors que com ell tenen familia, i necessiten tant o més que ell l'escudella prosaica ¿què fa?... Ataca tot lo dels altres; llença escarnis contra ls humils; valent-se d'una força bruta, ataca aquell en qui de vegades ell ha hagut d'apoiar-se per a no caure i patir miseria. Però què se li en dona a ell, que poetes i dramaturgs se morin de gana, si ell va fart i el ventrell és saciat mercès a uns quants ignorants que's veuen lloats des de llurs columnes?... Això és sagnant i de la *faràndula* n'és causa, puig si aquets editors tinguessin homes de consciencia recta no permetrien que creixés un sens fi de desgraciats que cauen al fangl...

Oh, editor, marxant d'ànimes!... Tu has portat el calvari a moltes llars humils aon hi manca un troc de pa! Tu allà a l'ombra de la esplèndida o esquifida botiga, davant les vils màquines que han sembrat infamies i vergonyes deus rosegat-te els punys... Sense tu i sense les falses lloances no hauria pujat la sembrada d'infelços! Uns se revoluen en la miseria terrible, i els altres se moren crudement de gana, ballant la *faràndula* davant l'engany i l'hipocresia que tu has portat sense càstig ni consciencia.

EMILI GRAELLS CASTELLS

L'obrer de l'agulla

Parlem-ne d'aquesta noia que tan poc sembla interessar a la pública opinió. Diguem-ne quelcom d'aquella humil i pacífica obrera de taller, que amb tot i estar subjecta a un treball sense determinada limitació d'horas ademés d'obligar-la moltes festes al mati, quan no tot el dia, a ocupar son lloc en el taller és retribuït son esforç de producció amb un salari tan raquític que ni pà quasi li permet menjar. Ocupem-nos-en d'aquest estament social, tant oblidat en lo que a la situació proletària del mateix se refereix.

Treballem per a dignificar-lo, fins a obtenir l'abolició d'un estat de coses, que si no repugna hauria de repugnar a tota consciencia justa en rectitut; treballem, no fent parada en

aquest camí de redempció, fins a aconseguir que per qui pot i deu intervingui per a fer cumplir la llei als que abusant de que per raó del sexe i per l'isolament en que's troba se veu impossibilitat d'erigir-se en una força amparadora dels seus drets. Que no és humà, no, deixar abandonat en ares del destí, a qui té justícies que vindicar; i ho és menys en el cas present, perquè qui sofreix l'injusticia per temperament i per condició natural n'esdevé el ser més feble de la societat. I perquè nosaltres aixís ho entenem i perquè aixís ho sentim és per lo que ens proposem treballar en aquest sentit des de les columnes de nostre periòdic.

En ell acullirem i ens farem ressò de tot lo que vosaltres, obreres d'aquest art, cregueu equitatiu reclamar pel millorament de la classe. Veniu, doncs, a col·laborar amb nosaltres per a aixís assolir més prompte el triomf de una causa que, perquè la creiem justa i l'observem orfe d'apoi l'estimem més com a propia.

JOFRE.

Instantania

Es inexplicable al primer anduvi, reproduir quasi maquinalment la visió esplèndida, hermosament opulenta d'imatges, encantadora i sublim que'm va suggerir, en l'impressió momentània, de colp i volta, la terra beneïda de promissió i de poesia, a l'ensemps que de beatitut i somni, de la nostra costa catalana.

En la mitjancera esperança d'acariciar—en les tènues hores d'inquietut i de desfici—la pau solemne, plàcida, serena, la vaga quietut melangiosa dels jorns automnals, res més afalagador, més candi per les il·lusions daurades, més superbament elegant per la plàstica de sa creació, que en aquests llocs, on les nàïades i les driades han fet obra d'artífex, enriquint, enmotllant—com dibuixos ferrenys i vistosos de Brooklin—aquestes apartades estances, aon hi dormen els faunes, i s'hi entrellacen amb la cadència rítmica de ses notes quasi voluptuoses, estridents i sonores, tota una munió de sílides que broden llegendes de paisos faulescs, de contes paradisiacs, portant una calma frèvola que traspuia com boirina de plata, com els ulls de Zirbanit en l'imensitat dels cels, pels parpys endormits, i fan sentir un dols fibló de suavitat i gaubança que com la mel bíblica, s'escorre lentament, fins en lo més íntim del cor, lo més amagat de l'ànima.

Les meravelles de la clàssica Empuries, aon s'hi troben unides amb el primor de l'art les magnífiques filigranes de la Natura,—vestigis de passades èpoques aon s'hi llegeixen les gestes heroiques dels fets més culminants que pot enaltir l'Epoepia: fluint d'aquell encis admirable, que té a vegades en ses facetes de color, l'elegancia vistosa de les èglogues virgilianes: aon s'hi dibuixa en ratlla superba la magestat heràldica d'aquella portentosa màquina que'l temps ha servat encara, i que és deutora de tanta bellesa acumulada en pristines ondulacions de ses imatges grandioses... els estels s'hi enmirallen febrils, trèmols, espurnejants, en aquelles aigues somnolentes, diàfanes, de magestat serena i de misteri: la lluna apar que hi glosa un epitalami—macilenta i platejada—de raigs i d'espurnes, que en restellera d'orles, fosforescents i subtils, es perden i's confonen en el brunyit metàl·lic de la líquida transparencia: una sentor d'aromes rares, exòtiques, acariciadores essències com de cinamom i de cedre, en rufagada vertiginosa, venen a embaumar amb halens marins, aquelles platges rosses, daurades pel sol de Grecia, quasi emmorenides i vivament reflectades per un cel de festa i de joia, que reproduceix en fons d'aurora somrient i clara, la silueta magna i decorativa d'aquell Mar... Les ones bramulen una complanta estranya, melancòlica, quasi extravagant, de gemoes i de sospirs, com de planys i rebeldies, com de paor i feresa... i en la solitud de la vetlla, l'ànima se sent que resa a soles, i és més confortadora en el silenci aquella alenada de mistic reculliment, que porta un resabi dolç d'un Amor santificat i beneït—llum d'Ideal per a la pensa enterbolida pel feixug malastre del desterre—lluny de les malvestats del món, del fanguillós joncar de les miseries aclaparadores de la prosa eterna.

En el somni que he pogut gaudir i fins anyorar, amb delecte, reclut en un taberna-

cle aon s'hi revela tot lo més bellament deliciós, incitant i fascinator de l'Art, que ofereix en requadres de descriptiva aristocràcia, els tresors incalculables del Mar Llatí, i fins treure en paleta de vius tons, les cambiants opulentes i maticos deslumbradors que s'risen harmònics i vibren en la música ignota, sobiranament pomposa de la Creació.

Aquesta per a mi portentosa i jamai oblidable fantasia que ha rebrotat en fondes emocions dintre'l meu cor, en una vila que porta optimisme en les idees i venturosa complacència en l'ànima, mai serà tan enaltda i justificadament lloada, tancant-hi al mig de ses meravelles a la il·lustre autora de *Solitud*, gloria de les lletres catalanes, insigne escriptora de costums rurals, veritablement digna de admiració i de respecte.

E. SALA SITJÀ

La Escala, V-913.

La Mancomunitat

CONSELL ÚLTIM

El dijous a mig-dia s'acabà la reunió del Consell permanent de la Mancomunitat catalana començada a la tarda anterior.

Foren diferents els assumptes que's tractaren durant el curs de la reunió. Entre altres discutits foren els que segueixen:

En quant a la proposició Montanya, ha quedat encarregat el projecte d'una biblioteca popular en sos diferents aspectes a l'igual que totes les modificacions que puguin introduir-s'hi segons les variades condicions de les comarques aon s'hagin d'establir.

Fou també prè en consideració per a posar-ho en pràctica el fer fer projectes d'escoles o edificis escolars en els diferents municipis, això amb subjecció a les disposicions vigentes legals i en concordancia amb les necessitats pedagògiques.

Igualment s'ha formulat la memoria demanant l'autorització del Govern en quant a la Caixa de Crèdit municipal, després d'haver-se ratificat per les Diputacions la seva creació.

S'acordà també concórrer a l'informació que s'ha anunciat a fi d'ampliar la xarxa de carreteres de l'Estat a l'efecte de fer-hi incloure les vies d'enllaç dins tot Catalunya.

Al tractar-se del conflicte que ha creat la R. O. de Foment, publicada en la *Gaceta* del dia 3 de l'actual en que's reserva a les varies Quefatures d'Obres públiques realitzar els projectes de camins veïnals que's sol·licitaren en el concurs del mes passat, es notà aixís la contradicció amb altres textos legals pels que capaciten a les corporacions contractants com en concursos anteriors s'ha fet. Per això i ademés per la contradicció amb les facultats que el Decret establint la Mancomunitat li concedi per a vigoritzar-la, s'acordà enviar telegrams a la Presidencia del Consell i al Ministeri de Foment exposant el criteri del Consell de la Mancomunitat referent al desig de que sigui modificada l'última R. O. i aclarada de conformitat amb el decret pel que's donen i's faciliten facultats a les Mancomunitats.

Després d'això i alguns tràmits de menor importancia s'acabà la reunió.

Sports

Coses de còsses

INTERIORITATS

Al publicar aquest article ho fem impulsats per la gran simpatia que tenim al Club objecte del mateix i basant-nos en les impresions reportades per persona fundada i que coneix a fons les aspiracions i ambicions dels prohoms del Club i de les que per diferents causes n'estàn temporalment apartades i d'altres que'n fan propaganda favorable; sent doncs de palpitant interès per tots els socis del Club a qu'ens referim, que no és altre que el "F. C. Barcelona".

Tots els socis del "F. C. Barcelona" deuen estar enterats de que el pròxim dia 30 es reuniran en Junta General, per a cubrir algunes vagants de la actual Junta Directiva.

Ens consta que hi ha gran efervescència dintre del Club amb tal motiu, i que es fan diverses classes de propaganda en pro d'uns i d'altres. A nosaltres no ens mou cap passió ni cap interès, solzament un esperit d'imparcialitat i de justícia que ens obliga a dirigir la vista vers aquest important Club que no voldriem veure abandonat a mans de persones negligents o incapaces, donar més llum a la llur carrera particular, fessin servir al "F. C. Barcelona" d'arma de combat en benefici dels interessos particulars.

Si ens remontem uns quants anys enrera trobarem al "F. C. Barcelona" regit sempre per una mateixa persona: el senyor Gamper, que és un dels fundadors del Club i pel qual ha desvetllat. El senyor Gamper ha bestret diners al Club en èpoques apurades; al senyor Gamper se'l va homenatjar molt justament premiant-li aixís els treballs que continuament fa pel "F. C. Barcelona". El senyor Gamper es cuida de fer-nos veure equips estrangers: nosaltres entenem que això està també a l'alcanc de tothom; del contrari fóra considerar molt incapaços als demés senyors del "F. C. Barcelona" i nosaltres no ho entenem pas aixís. Està bé que ja que al senyor Gamper se'l reconeix apte per aquests assumptes, que ho faci, però mai suposar que sense ell el Club es veuria privat de tals espectacles. El senyor Gamper és una bellíssima persona que ens mereix consideració i respecte, emprò no ens amagarem de dir que s'ha deixat subjugat per certs senyors que moltes vegades l'han fet servir de pantalla per a desenrotllar un plan de funestes conseqüències, i lo-grat fer-lo indisposar amb personas tot puresa en llurs projectes, i per aquest mateix motiu no convenia de cap manera que el senyor Gamper es decantés amb ells perquè si aixís hagués sigut es veien privats d'explorar lo que codiciaven. Medis? Tothom sab que el senyor Gamper es suís i té un caràcter un xic absolut. Doncs, feren creure-li que certa persona volia anular el seu predomini aprofitant se'l ella, i que's volia suprimir al jogadors estrangers, i aixís proposaren la retirada per un quant temps (el que veien segurament suficient per a donar lloc a tal objecte) i aixís ho feu el senyor Gamper, dimittint la presidencia de la Comissió Deportiva que aleshores ostentava i amb ell seguien naturalment els demés companys de Comissió. Advertim que el senyor Barba havia ja dimittit feia temps en vista del particularisme i absolutisme que imperava en tal Comissió, donat tothom feia teams i influia en que es probessin jogadors, sent aixís que els que tenien de fer els equips, els trobaven ja fets i sense poder dir res. També n'era el senyor Forn i el senyor Ginnel, pro mai s'en havien preocupat, solzament ostentaven el títol. Els dos senyors que restaven que eren els senyors Gamper i Deop, estaven baix la presió del senyor Torres Ullastres que era el que feia i desfeia no solzament els teams i demés solucions que pertanyien a la Comissió deportiva, sino que aprofitant-se junt amb el senyor Deop de lo molt que tenien guanyat amb la protecció del senyor Gamper, arribaren a exercir un caciat dintre del Club, sent ells els únics que com vulgarment es diu «remenaven les cires».

Aquest fer teams sense entendre-hi el senyor Torres Ullastres, i'l tenir com hipnotisat al senyor Gamper portà un gran fracàs al "Barcelona" que en una temporada ha perdut tots els campionats.

Aquest mateix senyor Torres Ullastres tenia un rival acèrrim dintre la Junta Directiva. Aquest rival no era altre que el senyor Peris que desseguida li vegé els seus propòsits, emprò optà per que el temps es cuidés de jutjar les seves profecies, fins que impulsat pel gran amor que ha tingut sempre al "F. C. Barcelona" i no estant disposat a que continués més aquell maremàgnum es decidí per tornar a asis, tir a les Juntes de la Directiva i a prohibir que es cometessin abusos. Els demés senyors que componien la Directiva del "Barcelona", gairebé tots eren novells i no estaven en el intríngulis de certes coses. El senyor Peris els hi feu observar certes anomalies que compregueren perfectament i una de les primeres coses que acordaren fou que se sospenguessin els beneficis que tan sovint es feien per certes escoles, de las quals el senyor Torres Ullastres n'era director: desseguida procuraren que tant el senyor Torres Ullastres com el senyor Deop es limitessin a desempenyar estrictament lo que al seu càrreg pertanyia i no s'inmiscuissin per res en assumptes que no fossin d'ordre general a tractar en Junta Directiva.

Això els hi caigué com un llamp. Justament quan tot els marxava com una seda, que sense ordre de ningú ni tractar-ho en Junta tant sols el senyor Deop comprava dotzenes de pilotes, uniformes, arreglaven el camp cada dia, emplant-hi segurament molts homes, (si es té en compte els diners que costava), etc., donant en canvi al senyor Torres Ullastres la venia per a que organitzés beneficis i copes Gamper, cobrant crescut tat per cent a benefici de les ja indicades escoles. Aquests dos senyors sempre estaven d'acord amb els seus projectes (naturalment, com que ningú els contradeia) i tenien al Club com si en fossin els amos.

Del senyor Gamper no volem creure que fes causa comú amb ells, per més que els defensava sempre. Ens limitarem a creure que el tenien enganyat segurament.

Aquets senyors de totes maneres hem de reconèixer que tenen mà esquerra. Donaren una ullada sobre els socis y feren una tria d'uns quants senyors qual únic anhel és figurar ostentant un càrreg en la Junta Directiva i Comissió Deportiva. D'aquel grup de socis ne dihuen en el Club, *les bogaderes*.

Els més *tremendus* són els senyors Carbó, Roig i Viñas. Aquest triumvirat dona gust sentirlo pel bon rato que fan passar. Perquè es facin càrreg de llurs grans funcions i fermesa de criteri, direm que el senyor Carbó en una cèlebre Junta General del Club en que's tractava de la separació de la Federació, cridava que mai més tenia el "F. C. Barcelona" d'unirse a la Federació; doncs, quan tornà a unir-se el "F. C. Barcelona" a la Federació, el senyor Carbó cantà un himne a la pau, i ara diguin quin concepte s'en forma d'un home aixís, que humilla els seus ideal per pescar una breva? Del senyor Roig direm que ell fou l'iniciador de que el senyor Mateu (A. C. S.) inspirés un himne al Club fés una biografia dels jogadors del primer team: dihuen que la Junta del "Barcelona" oferí un lloc al senyor Mateu pro desgraciadament passà a la terra dels justos i com que el senyor Roig era el seu inseparable amic la Junta casi es vegé obligada a traspassar l'oferta que tenia feta al senyor Mateu, al senyor Roig, pro succe-

que un dia el senyor Roig pressenciava un partit entre el primer i el segon team del "Barcelona" i perque el segon team guanyava, i com que el primer team era fet pel senyor que li oferi el lloc en la Directiva, i veia que quedava molt desprestigiat per defensar-lo es posà a insultar als simpàtics jugadors del segon team i fins els féu amb els braços una acció llesta. Els nois del segon team i bona part de socis s'indignaren i feren una forta campanya contra aquest senyor, que vegé desseguida negades les seves aspiracions. Ara com que pensa que això està en oblit i s'acosta la Junta General, no calla mai atacant a la Junta Directiva actual. Recomanem als senyors socis del "Barcelona" vagin a sentirlo, cada dia de 7 a 9 en el local del Club. Riurán de debó. En lo referent al senyor Viñes poc hem de dir. Es el sacatillas dels altres, es pensa que un Club de foot-ball és un casinet de barri; aquest amb que pogués dir si i no a la Junta del "Barcelona", ensenyar les dependències del Club, ser l'encarregat de portar les ordres al barraquer del camp, i fer el nas dels dies de partit, ja estaria content. Pro en el "Barcelona" diuen que és massa lleig i no és pas gaire fi en l'enraonar.

Tots ells estan disposats a retornar al trono del "Barcelona" als senyors Deop y Torres Ullastres i per a lograr això es valen de uns arguments tant diversos que cada dia els camvien. De moment quan s'encarregà de encarrilar novament al "Barcelona" el senyor Peris secundat pels senyors Puig, Preckler, Presta, Hernández i Vendrell a la Directiva i Sans i Membrillera a la Comissió deportiva, el grup de les bogaderes deia que s'imprimia al Club una marxa antideportiva i contra els estrangers; pro no poguent esgrimir aquesta arma per veure palpablement que en el "Barcelona" seguien jogant-hi jugadors estrangers, (pro amateurs) i que els teams del Club quedaven notablement reforçats i que lluitant contra Clubs de renomada fama els guanyaven fent quedar ben alt el pabelló del "Barcelona", que ja estava molt per terra pels senyors que dirigien el Club, fins que el reivindicaren els que ara són objecte de contínues impertinències; quan no saben què dir diuen que en Peris exerceix un absolutisme remarcant, que fa lo que li dona la gana, en fi, que a aquests senyors s'els veu massa l'orella.

En el "F. C. Barcelona" no és solament el senyor Peris; són tots els senyors de la Directiva i Deportiva que tenen la responsabilitat dels èxits o fracassos del Club, i si hi ha algú que creu que l'únic responsable és el senyor Peris, li direm que li fa un gran honor i el corona de una aureola de gloria envejable, doncs des de que ell recullí el Club quan fou abandonat per altres, el "F. C. Barcelona" conta amb dos bons primers equips, un local com mai havia tingut, en el camp s'hi fan unes obres colossals i les arques del Club estan amb un superavit que feia temps no existia. Doncs si d'això en diuen mala administració ¿què era lo altre?

Tenint en compte tots aquests precedents i considerant que cada hù s'en prengui lo que vulgui, repetim nosaltres que cap interès tenim envers el "Barcelona", que solament ens ha inspirat aquest article un esperit de justícia i de raó, per lo que recomanem als senyors socis examinin minuciosament l'actual situació, i sense cap apassionament jutgin cap a qui es decanta la raó i obrin en conciencia, i el dia de la Junta General si hi ha algú qual ambició el fassi desvariejar, tingui arguments ben nêts al davant: per això els hem publicats.

Entenem que el "F. C. Barcelona" deu tenir de seguir la ruta que li han imprimit els actuals directores, perque de canviar-se es continuarien les obres del camp? Creiem que no, perque és baixa la responsabilitat de la actual Directiva que estan contractades. A més els senyors que actualment componen la Directiva, són els hères de l'actual florentí situació del Club i als que s'els ha de reconèixer, pesi als impertinents, com a bons administradors.

Com que hi han alguns càrregs a omplir dins la Directiva que deuen completar-se el pròxim dia 30 ens permetem indicar algun nom que creiem de gran utilitat al "F. C. Barcelona".

Per a cubrir la vacant de President entenem que és un dels mes indicats el senyor Gamper, pro ja que donada la seva nacionalitat i el seu molt treball, es veu privat de exercir aital càrreg, s'el podria nomenar President d'honor i aleshores President efectiu el senyor Llopart, persona de grans prestis i que té historia deportiva. Un altre càrreg que's té d'omplir és el de Secretari. Referent a aquest càrreg fóra de gran utilitat es condonés a persona que pogués dedicar-s'hi de plé, que estés al corrent de tot el foot-ball d'Espanya i fins de Europa i que conegués a fons la constitució de les societats deportives. En una paraula: que hagués nascut en foot-ball i si hagués dedicat sempre. El més indicat és el senyor Amechazurra: és hàbil, sab enraonar, i es coneixedor de tots els assumptes foot-ballístics.

El càrreg de Vis-Secretari que també està vagant es podria adjudicar al senyor Sans, que és treballador de debó i coneixedor del terreny que trepitja.

Així doncs quedaria constituïda la Junta en la següent forma:

Presidents d'honor: S. M. el Rei, D. Hans Gamper, D. Francesc de Moxó.—**President:** D. Rafel Llopart.—**Vis-Presidents:** D. Joaquim Peris de Vargas; i don Alvar Presto.—**Secretari:** D. Manel Amechazurra.—**Vis-Secretari:** D. Joan Sans.—**Tresorer:** D. J. E. Puig.—**Comptador:** D. Josep Preckler.—**Vocals:** D. Jaume Vendrell, D. Magi Vilardell, D. Enric Roca, D. Josep Mallorquin.

Gloriosa victòria del "F. C. Barcelona"

El primer equip del "Barcelona" sense cap estranger derrota a l' "Espanya" amb estrangers i tot per 3 goals a 1.

El segon equip del "Barcelona" triomfa de l' "Europa" per 5 goals a 1.

Tal com havíem anunciat en nostre darrer nombre s'ha completat la profecia, jogant a football sempre guanyarà el "Barcelona"; és de sentit comú això i no admet rèplica: es demostrà clarament diumenge passat.

La victòria fou obtinguda lluytant ben noblement i sense recórrer a les males intencions que empleaven els de l' "Espanya", que és indecent i abominable el procedir d'alguns individus que tenen, que desdient dels altres i es fan avorir del públic que sent les seves bravates. Diem això perque ens consta i mai ens en amagarem de dir la veritat, pesi a qui pesi. Els senyors Reguera, Bau i Mallorquí, foren amenaçats anònimament i apostrofats personalment per algun ex-consoci: al que tenien més sentenciat era an en Reguera que deien de trencar-li una cama, cosa que no lograven, pro que es confirmà la proposició dugues vegades, iniciada una per en Prats i una altra per en Bellavista, tenint en Reguera d'abandonar el camp fortament lesionat. També sentírem an en Prats i an en Baró que cridaven an en Villena dient-li feris al simpàtic Ponsà i an en Massana.

Això entenem que no és sport i cridem l'atenció de la Federació Catalana a fi de que procuri posar mida a certs Clubs que com l' "Espanya" té alguns jugadors que demostren ni tenir cultura i poca civilització, i a aquests jugadors a més de ridiculitzar al seu Club, ridiculitzen al sport del football, que és una lluita noble, fent-la tornar com si fos una batalla campal a còsses i cops de puny. Per a aitals jugadors recomanem un manual d'urbanitat, que's hi ensenyi lo que és cultura, i que repasin ben bé els reglaments del joc de football que inventaren els anglesos. Del contrari si dintre algun temps no s'han educat suficientment, a les hores que s'els destini una gavià al Parc.

Tornant al partit, els nois del "Barcelona" treballant admirablement i tenint confiança amb el referee que era el senyor Sampere del "R. C. Deportivo Espanyol" seguien jogant a la seva manera i anant a la pilota, no fent cas i sense correspondre al joc malèvol d'alguns equipiers de l' "Espanya" que seguien la tàctica d'inutilitzar jugadors del "Barcelona" per a poder guanyar, arribàrem al mig temps amb el resultat de 3 goals 0 a favor del "Barcelona". A la segona part l' "Espanya" marcà l'únic goal que feren. Fou tirat un penalty per en Casellas que en Bru parà magistralment i seguidament repel·lí el remate del mateix. Formidable ovarió! L' "Espanya" jugà aquesta segona part briosamente, pro s'estrellaven davant del joc del "Barcelona".

Així acabà el partit amb el resultat de 3 goals a 1 a favor del "Barcelona".

Els tres goals foren fets de la manera més neta que imaginar-se es pugui. El primer el feu en Peris arreglant una centrada den Mallorquí que corregué per l'extrem passant an en Ribera i introduint la pilota a goal com una fletxa. En el segon s'encarregà en Bau de clavar la pilota a la trema d'un schoot magnífic, aprofitant un bon pase den Morales. L'últim l'entrà en Massana, d'un pase que li va fer en Ponsà.

El goal de l' "Espanya" el va fer en Mojal aprofitant un embull davant la porta del "Barcelona".

Del "Barcelona" jogaren tots colosalment, emprò es distingiren en Bru, Amechazurra, Massana, Ponsà, Bau i Peris, i de l' "Espanya" en Ribera, Mariné, Salvo, Villenas i Baró.

Els equips estaven formats:

"Barcelona".—Brú, Reguera, Amechazurra, Castejón Massana, Ponsà, Mallorquí, Morales, Bau, Alcántara, Peris.

"Espanya".—Puig, Mariné, Ribera, Prats, Casellas, Salvo, Mojal, Passani, Bellavista, Baró, Villenas.

El segon equip del "Barcelona" lluità a Terrassa corresponent al concurs "Copa Cardellac" contra l' "Europa" primer team, guanyant el "Barcelona" per 5 goals a 1. Aquesta victòria que ningú creia ens acabà de convèncer de que el segon equip del "Barcelona" és fortíssim i el joc tan uníssim que desenrotlla no l'ad mirem ni en els equips de primera categoria, inclús el propi primer del "Barcelona". Aquest segon team del "Barcelona" el voldríem veure lluitant contra algun primer de Clubs seniors. Amb el primer complert del seu Club l'hem vist empatar i casi casi guanyar.

L'equip que guanyà a l' "Europa" el formaven: Aramburu, Judó, Barba, Oller, Sans, Castells, Costa, Viñals, Arnoul, Hormeu, Bó.

Per la nit foren obsequiats els jugadors i socis que es trovaven al local del Club, amb pastas, habanos i xampany, i el dilluns a la nit foren obsequiats amb un banquet al Royal per a aixís premiar-los-hi la gran batalla que guanyaren l'últim diumenge.

A la seva alegria unim la nostra.

El "F. C. Barcelona" que mai es cansa de procurar-nos equips estrangers dels quals admirem i aprenem molt, ens ha proporcionat per demà, dilluns i el pròxim dimecres, tres grans partits contra "Stuttgarter Kickers", campió del Sur d'Alemania i classificat per a jugar la final del Campionat Nacional. Com a referències, direm que "Stuttgarter Kickers" lluitant contra "Bradford City" equip professional anglés de la Primera Lliga, sols perderen per 1 goal a 0.

Donat que és el primer Club alemany que ens visita i precedit de la fama que té, esperem de la afició es dirigirà al camp del "Barcelona" a gaudir l'impressió que li causarà el joc enèrgic dels alemanys.

Musicals

Llegim en els diaris de la veïna República Lusitana que'l nostre país, l'eminent tenor en Francesc Viñes, ha donat una serie de representacions cantant la seva obra predilecta *Lohengrin* amb un èxit clamorós. Segons els bons portuguesos, és en Viñes l'ideal de *Ca-valler del Grial* que en Wagner pogué somniar al crear el *Lohengrin* afegint que la ben timbrada i extensa veu que conserva com si fos al començament de la seva carrera, dona intens relleu a la partícula.

Va sens dir que molt val en Viñes de qual valor interpretant obres wagnerianes estem tots convençuts; però fatalment no podem pas admetre que sa veu siga

la mateixa de uns anys enrera, conservada amb tota la seva potencia i pastositat. Qnè més voldria en Viñes! Els inagotables recursos de que disposa un tan excel·lent cantant, que va cuidar molt de l'impostació de la seva veu, són verament la clau de que en Viñes se val per a poguer encara conservar el setial de tenor emine. t.

El mestre Belleza, que havíem conegut i aplaudit com a director de la famosa companyia Caramba, ha deixat aquest càrreg deslligant-se de tot compromís amb els Caramba i decidint empuñar la batuta per obres de major importància, que ocupen el lloc més apreciat dins el camp musical. Així ho ha comunicat a l'empresari del Liceu, en Volpini.

Tal decisió l'espervem i no dubtem pas en recomanar al senyor Volpini porti a cap l'idea que temps enrera varen iniciar una colla de bons i intel·ligents aficionats. No seria pas estrany que'l senyor Volpini hagués donat ja el cop definitiu en la contracta del mestre Belleza per a la propera temporada d'hivern. Sempre seria una bonica adquisició: mestres com en Belleza deuen ocupar els llocs reservats als homes de estudi i de talent.

Corporacions i Societats

En l'Ateneu Obrer del tercer districte, tingué lloc el prop passat diumenge el benefici den Pere Sarquelo director, de l'Agrupament escènic de la casa *Flors de Cingle*. Se posaren en escena les produccions den *Iglesias Jovenut* i *L'Euscuro*.

L'execució de les mateixes, a càrreg de senyors Ni-nou, Saigi, Torramadé, Segarra, Asens i Granell, sots la direcció del beneficiat fou molt justa per part de tots, tant en lo que a la puresa de dicció se refereix com en el desenrotlló escènic dels actes. Unicament en Roig estigué un xic deficient en el paper de "Llorens" doncs el vestit d'aquest personatge ara com ara li vé una mica massa gran. Feta aquesta salvetat, el restant elenc demostrà el carinyo amb que s'emprengué l'estudi de dites obres, i no cal dir que fins i amb raó, car, tant aquestes com en Sarquelo són ben bé mereixedors de que aixís se fés. De les senyoretés Cercós i Guardia, quals noms havem deixat apropòsit d'esmentar abans, hem de dir que tot elogi que d'elles fèssim resultaria pàlid comparat amb son treball hermós i pulit en els papers de "Ció" de *Jovenut* la Cercós, i de "Laia" en *L'Euscuro* la Guardia. També en Sarquelo estigué bé, com poques vegades l'hem vist, puig se pot assegurar que en els papers de "Jordi" i de "Lari" són pocs els aficionats que ratllin a l'altura que ell arribà. En resum: fou aquella una festa teatral de les millors que s'han fet en aquella casa, com aixís ho probà el nombrós públic que hi assistí, premiant amb xardorosos aplaudiments la tasca dels artistes al finalitzar cada acte. El beneficiat, ademés del donatiu que li feu la Junta directiva de l'Ateneu, rebé gran nombre de magnífics presents i qual entrega dels mateixos anà acompanyada d'un sentit parlament que en nom de la Companyia llegí en Ramon Segarra, i que en síntesi venia a manifestar la joia amb que s'associaven a l'homenatge del seu mestre director, i a dir li que no sols com a amics si que també com a deixebles li venien a renovar la formal promesa de que a la seva vora els trobarà disposats sempre a cumplir les seves ordres. Acabada la lectura de dit document el públic demanà que en Sarquelo digués quelcom; però la emoció d'aquest era visiblement tanta que sols pogué pronunciar: — No'm feu parlar; no puc parlar; en aquests moments no més us dic: voldria uns braços ben grans per a abraçar-vos a tots.

L'Orfeo Canigó, secció musical de l'Ateneu Obrer del tercer districte, agraïnt l'interès i bon zel que pel mateix ha vingut desplegant sense interrupció son mestre director n'Antoni Pumareda, li feu present, amb motiu de la seva festa onomástica, i aprofitant un dia de conjunt, d'una artística batuta d'èban, capsada de plata i amb un cercol del mateix metall al centre, el qual conté gravada la següent inscripció: *L'Orfeo Canigó* al seu director Antoni Pumareda 13-VI-1914.

L'homenatjat correspongué a aqueixa prova de distinció amb un hermós parlament de gracies, remarcant la frase de que aixís com el guerrer enlaira l'espasa per a portar a la victòria als seus soldats, ell brandaria aquella batuta per a marxar amb l'Orfeo a la conquesta d'art i patria. Tot seguit el senyor Manel Freixedas felicità a totes les senyoretés i joves pertanyents a l'Orfeo qual festa onomástica era la mateixa del director, acabant aquesta simpàtica festa amb el cant de *Segadors* en qual direcció volgué estrenar la batuta regalada.

Ateneu Obrer del districte II.—Baix la direcció den Pere Casals s'hi representaren les obres *Ho sé tot*, *La Lepre*, i *El somni de l'Innocència* a benefici dels voluntariosos aficionats senyors Paronella, Font i Ferrés. En l'execució, apart els esmentats artistes, hem d'afegir-hi els noms respectables de la senyoreta Durán i senyors Casals (que dirigí molt bé), Forga, Boquet, Estefa i Clapera.

A la vetlla de Sant Joan s'hi celebrà una festa teatral, en honor de la xamosa nena Pepeta Gelabert posant-se en escena les obres *La bala de vidre*, *Jugar a casats* i una estrena del senyor Boquet qual nom no recordem.

Notícies de Barcelona

Molt ens sorprèn que una revista teatral que passa per seriosa, publiqui les fotografies d'actrius d'aon s'hi representen "vodevils" i recalcant els Teatres aon pertanyen.

¿Volen dir, senyors redactors, que no hauria valgut

més dedicar l'espai amb retrats d'altres actrius que fessin una tasca més justa i meritòria?

El setmanari *Baix Empordà* dedicà unes ratlles a nostre estimat periòdic. Agraïm sincerament la delicadesa i amb ingenuïtat hem de confessar que'ns plauen els elogis tributs en tan seriós diari, un dels més ben redactats de l'Empordà.

Els diaris van curulls de detalls referent a la *cogida* del famós *Gallo*, donant-hi una importància com se fa a Espanya de tot lo inútil e insubstantial per a la Nació.

En canvi no parla apenes dels hères del treball que moren sense altra compassió defensant el guany honrat de llurs fillets de l'ànima.

SENYOR PICH: ¡Sab quelcom d'una entrevista que's diu *sotto voce* portada a cap entre en Dato i en Lerroux en la qual aquest ha recomanat an en Boladeres per alcalde, com aixís ha sigut a pesar de que aquest senyor gosa de tan poques simpaties en aquesta ciutat i solzament tenint en compte les amistats de l'Alexandre?

Ignora si lo esmentat ha posat malhumorats a sos amics Emiliano i Dessy i a alguns periodistes que molt *desinteressadament* el bombejen?

No falta qui suposa que al capdill li convé per tan alt càrreg persona que estigui ben identificada amb sos quefers.

No en va el senyor Lerroux ha sigut l'àrbitre de molts assumptes de nostre Ajuntament...

CARNET

Segons es veu per els kabilenys de la *caza* no passen ni el temps ni els procediments, malgrat les ansies de regeneració (?) que demostren llurs regidors. Quan hi ha una oportunitat no deixen pas d'aprofitar-la per a desfogar una volta més llurs instints continguts actualment baix el manament de l'ex-revolucionari en cap. I aixís el dia del Corpus no pogueren per menys que promoure en el Consistori un avalot que acredita als autors. Fou en va l'intervenció i el manament del *leader* (diguem-li aixís que estarà content) en Juncal, a fi de fer callar als avalotadors: aqueixos acostumats al fuet del *jefe* no feren cas de les manyagues paraules de dit senyor ni les del pulcre amic den Romanones, en Dessy. Fou precis que se'ls tapés la boca amb carmel·los dels que la presidencia facilitava als regidors. I com és edificant això!

I ara recordem: la presidencia no hauria pogut estar més enèrgica en la repressió dels que tant soroll movien? Senyor nostre, per quan se guarda la sang calenta?

Notícies de fóra

MOLINS DE REI: L'Ajuntament d'aquesta vila prengué unànimament l'acord de oficiar a l'excel·lent actriu, nostra convilatana na Marguerida Xirgu felicitant-la per l'èxit obtingut en els diferents teatres aon s'ha presentat. Aquesta ha contestat remerciant i agraïnt vivament la senyalada prova d'estimació de que l'han fet objecte les autoritats municipals de la població que fou son breçol.—*El Corresponsal*.

BADALONA: Ens diuen d'aquella ciutat que acompanyats del diputat provincial don Lluís Isamat i d'alguns professors, els alumnes de l'Ateneu Obrer de la mateixa població varen visitar l'Universitat Industrial de Catalunya, aixís com també l'Escola Elemental del Treball; Escola de Blanquers i'l Museu Social instalats en dita Universitat.

SABADELL: La visita a l'Observatori Fabra que'l "Centre de Dependents del Comerç i de la Industria" tenia en projecte ha quedat definitivament fixada per al dia 4 del pròxim juliol. Segurament seran acompanyats per una representació de l'Associació de la Premsa.—*Tirol*.

BADALONA.—*Centre Regionalista*.—L'alosa i *El triomf de la carn* obtingueren una execució força acurada, sobretot la primera que és de difícil execució i tots ne tregueren gran partit. L'obreta den Rusiñol feu riure de veritat a la nombrosa concurrencia.

MANRESA.—*Jovenut Catòlica*.—L'obra *La mort de l'escolà* fou interpretada amb carinyo i gust pels entusiastes joves senyors Vives, Conti, Serra, Serramallera, Clap, Vallés i Costa. El decorat esplendent. Felicitam a llur director per l'acert d'escullir obres amb cara i ulls.

Sabem estan en preparació obres modernes de teatre sense actrius.

SALLENT.—Amb tota propietat i riquesa com no's veu gaire en entitats s'hi representà en el *Centre Catòlic*, l'obra *Somni de gloria* de l'Emili Graells Castells. L'obra agradà, i els senyors Martorano, Vallés, Prat, Morell, Morera, Mas, Llanas i Torradellas ho feren admirablement. Es segur s'hi donarà una segona representació per l'èxit obtingut. L'obreta *Els dos dots* fou també verament aplaudida.

Correspondència

Pere Bosc: Anirà al nombre pròxim.—*Josep de Molins*: El seu treball ni es poètic ni és treball: al cistell.—*P. P.*: Escrigui força, els seus articles van bé.—*Don Serafi*: No és treball per a ésser publicat en aquest periòdic.—*Un manresà*: Queda feta la subscripció dels tres mesos.—*R. Portell*: Els de NOSTRA BANDERA no cultivem art semblant.

VICHY FONT CATALUNYA

CALDES DE MALAVELLA (GIRONA)
Balneari Soler

Aigües minerals, premiades amb medalla
d'Or en l'Exposició de 1888
a Barcelona

Se ven en colmadors, drogueries, farmacies
i dipòsits d'aigües

AL MAJOR:

Espolsasacs, 1 i Balmes, 66-BARCELONA

Sastreria a mida

— DE —

J. BULLICH

ESPECIALITAT EN EL TALL INGLES
EN TOTA CLASSE DE PRENDES DE
VESTIR PER A SENYOR

Formes des de 40 ptes.

Corts Catalanes, 662, pral., 2.
(Xanfrà Lluria). — BARCELONA

FÀBRICA

— DE —

LLEIXIU (Lejía)

LA ROSENDA

MARCA

Los Gatos

DEMANEU-LA A TOT ARREU

DEMANEU EN TOTS ELS ESTABLIMENTS

DE

QUEVIURES i COLMADOS

LLET CONDENSADA
Marca **EL PAGÉS**

SOLZAMENT CONTÉ LLET I SUCRE

FABRICANT:

Ramón M. de Sagarra

MERCADERS, 33

Chocolate MUNDIAL

DE VENTA EN COLMADOS ULTRAMARINOS Y COMESTIBLES

Joaquín Lloveras y C. S. en C.
FABRICANTES DE DULCES Y CHOCOLATES



SABONS PATENTATS MARCA LA SORPRESA

FABRICANT D. PERE HUGUET

De venta als principals Establiments de queviures

Per a que el public tingui més interès en comprar aquest sabó,
hi trobarà monedes dintre alguns troços

Aquest sabó porta gravat la marca "LA SORPRESA"

NUKOLARSAN

Es el millor remei per a la cu-
ració de l'anemia, la neurastenia,
la tuberculosi i totes aquelles ma-
lalties que porten com a conse-
qüència l'emmagriment i la con-
sumpció.

Com te bon gust i és de efectes
ràpids, els malalts el prenen bé i els
millors metges el recepten.

Se troba de venda a la farmacia de J. Vidal
Vinardell, Escudellers, 61 (cantonada
al carrer d'Aray)

SOCIEDAD ANÓNIMA
DE

TRANSPORTES Y MUDANZAS

Provenza, 206.—Teléf. 7861

= GUARDA-MUEBLES PÚBLICO =

Esta Sociedad tiene a bien ofrecer sus
servicios para el transporte de muebles en
wagones capitonés a provincias y extranje-
ro, así como también los grandes locales de
que en calidad de Guarda-muebles dispone.

Nadie puede competir con esta casa, tanto
en el precio como en el buen servicio

LOS PRODUCTOS MAGGI



Materials pera

Carruatges, automòbils, tramvies
i ferrocarrils

Taller de

Reparacions, forja i niquelatge

HEREUS DEN

NARCIS TRIAS

S. EN C.

Urgell, 129.-BARCELONA

RICHE BAR RESTAURANT

Plaça del Angel, Jaume I i Baixada de la Presó, 12
TELÉFON 1813

Sodes americanes
Gelats estil Valencia

Esmerat servei a la carta

i
coberts des de 3'50 ptes.

Servei a domicili

MAGATZEMS:

Call, 13 i 15

JORBA

MANRESA:

Born i Sant Domingo



Tallers de Sastreria, a mida
per a Senyors, Senyoras i
nens, Camiseria i roba blanca,
Brodats, Relotjeria, Bande-
ras, Penons i Senyeres : : : :



Nostres tarifes son imitades
pero mai iguals

No deixeu de comprar en
aquesta casa

LAMPISTERIA

— DE —

J. FORTUNY

Instalacions per a agua,
gas i electricitat

Aparells per a gas i electricitat

Gran assortit en models de
tots estils

ESCUDELLERS, 54

POCH Germans

MAGATZEMISTES DE VINS

PER A TAULA

Generosos, Rioja, Valdepenas
i altres classes

RECOMANATS COM A VINS NATURALS PER EL
Doctor Xiqués

Demaneu-los a tots els Establiments de queviures

ARIBAU, 81

ANIS DEL MONO
VICENTE BOSCH
BADALONA
ESPAÑA



CENTRE

DE

REPRESENTACIONS

DEN

S. CASANELLA

Carrer Aitaulf., 16, entressol
BARCELONA

♦ ♦

Secció especial de compra i venda
de tota mena d'establiments